

simisse peäle kuulda. Eäks siis torni ukse pole, wöttis sedda lahti ja hüdis ka seält üllespidi: Kes on siin tornis? Kui on, siis tulgo julgeste ja ilma widimatta mahha! Keik wainne assi. Tük aega pärrast sai treppist mahha üks noor tüttarlaps, kedda sündis arwata kaksteistkümmend aastat wanna. Tullise wärristussega langes temma põlwili kirriko õppetaja jalge ette mahha, ja ei sanud essi otša ei sannagi suust üllesanda, senni kui teine tedda üllestõstis, tedda pehme ja lahke sannaga melitas, möda pallet silitas ja temma käest küssis, kuidas temma olleks seie sanud ja mis asja pärrast? Siis wast hakkas lapssele keel jälle sühho sündima ja ütles ikka weel sure wärristussega: „Minno waene emma, kes pärrast isä surma meil lastel üksnes abbiks ja toiraks olli, sai isä matmisse päwal seissammast hirmsast surma haigussest omma wimise otša peäle. Üks hea naber tuli tänna hommiko meid waatma, ja kui olli emma haigusst selgeste

ärratunnud, siis ütles temma, et muud abbi ei olle selle samma ukse kõhho tõbbe wasto, kui saaks keik õ aial, kõhhe mil keel kaksteistkümmend täis lönud, kirriko torni kella seest nattukest rooetet mahha õrutada ja pimaga sisse wõtta. Selle sanna peäle wõtsin tuggewat nugga kätte ja nattukest leiba kasa, läksin kirriko senni kui koggodus weel kous olli, persin ennast Altari tahha ärra ni kaua et rahwas olleks kirrikust lahkund; ootsin weel seäl kõhhal senni kui kirrikomees kirriko uksest olli lukko pannud ja ärralainud. Ollin kuulnud, et ukse sünniks hõlpsaste seest lahti wõtta. Astusin siis wälja, wõtsin omma lewa pallukest ja kui weel nattuke päärw olli astusin torni treppidest ülleskellade kõhhani. Seäl piddin ehk rohke minne kui kolm tundi wahtima, enne kui keel olli kaksteistkümmend lönud. Keik liikmed ja südda ollid küt hirmo ja wärristusst täis; agga se mõtte ja lotus jälle, et emmale sedda wimist abbi sest ommast nou-